

αὐτὴ πού ἔδειξε προχτές! Πελοπν. (Χώρα Τριφυλ.) Συνών. ἀ γένεια, ἀ πανθρωπιά, ἀ ρκουδιά, γαιδο-
ριὰ 2, γαιδοουρίλικι, γαιδοουροσύνη, γαι-
δοουρότη, γομαριὰ 3, γομαρίλα 2, γου-
ρουνιά, γυφτιὰ 4, γυφτίλα 2, γυφτιλίκι 2,
γύφτισμα, χωριατιά, ἀντών. εὐ γένεια.

γουρουνοσφαγή ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοσφαγή Πελοπν. (Γορτυν.) Κ. Μαρίν., Ν. Ἑστ. 15 (1934), 157.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφαγή.

Ἡ σφαγή τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς γουρ'-
νοσφαγῆς καὶ στερνά 'ς ὅλα τὰ σπίτια ἢ χαμωκέλλες ἀρχι-
νᾶνε νὰ κόβουν ἀπὸ τὸ κρεμασμένο χοιρινὸ Κ. Μαρίν.,
ἐνθ' ἄν.

γουρουνοσφάγια τά, Πελοπν. (Βούρβουρ. Γεράκ. Κυνουρ. Συκέα Λακων.) γουρ'νοσφάγια Πελοπν. (Ἀνώγ. Ἀράχ. Ἀρν. Ζελίν. Καμίν. Παλαιοχ.) γ'ρουνοσφάγια Πελοπν. (Πετρίν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφάγια.

Ἡ ἐποχή κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ χωρικοὶ σφάζουν τοὺς χοί-
ρους ἐνθ' ἄν. : Θὰ ῥθοῦνε τὰ γουρ'νοσφάγια, νὰ σφάζουμε
τὰ χοίρ'να Πελοπν. (Παλαιοχ.) Τώρα 'ς τὰ γουρουνοσφά-
για τ' ἄγιο-Φιλίππου Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τὰ γουρουνο-
σφάγια δίνουνε εὐκαιρία γιὰ μεγάλο γλέντι Πελοπν. (Ἀράχ.)

γουρουνοσφάγισμα τό, ἀμάρτ. γουρουνοσφαῖσμα-
τα τά, Πελοπν. (Ἀναβρ. Λακεδ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. γουρουνοσφάζω.

Πληθ., ἡ περίοδος τῶν Ἀπόκρεων κατὰ τὴν ὁποίαν
σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γουρουνο-
σφαξιά.

γουρουνοσφαξιά ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοσφαξιά Πελοπν. (Μεσσην.) Πληθ. γουρ'νοσφαξές Πελοπν. (Γαργαλ.) γουρ'-
νοσφαξές Πελοπν. (Βερεστ. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ.
κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφαξιά.

Ἡ πρώτη ἐβδομάς τῶν Ἀπόκρεων, κατὰ τὴν ὁποίαν
σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν. : Φόντε ἦταν οἱ γουρ'νοσφαξές,
οὐλο γλέντια ἔχαμε Πελοπν. (Μαργέλ.) Συνών. γουρο-
ναποκριά, γουρουνοβδομάδα, γουρουνο-
κυριακή, γουρουνοσκοτόμα, γουρουνο-
σφάγισμα, γουρουνοσφάξιμο, χοιρο-
σκοτώματα, χοιροσφάγια, χοιροσφαγίες,
χοιροσφάγισμα.

γουρουνοσφάξιμο τό, ἐνιαχ. γουρουνοσφαξίματα τά,
Πελοπν. (Μεσσην.) γουρ'νοσφαξίματα Πελοπν. (Κορών.)
γ'ρουνοσφαξίματα Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφάξιμο.

Γουρουνοσφαξιά, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : Ἐκεῖ
'ς τὰ γουρ'νοσφαξίματα νὰ ἰδῆς τί γίνεται Πελοπν.
(Κορών.) Τὰ γουρουνοσφαξίματα σφάχνει ὁ καθένας τὸ
θρεφτό του Πελοπν. (Μεσσην.) Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὰ γ'ρουνο-
σφαξίματα τσαὶ τελειώνουμε τὴ Λαβρὴ Πελοπν. (Καρδαμ.)

γουρουνοσφάχτης ὁ, Γ. Σφακιανάκ., Ν. Ἑστ. 24
(1938), 1169

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφάχτης.

Ὁ σφαγὺς χοίρων: Κατέβηκε μὲ τὸ μαχαίρι 'ς τὰ δόντια
ἕνας γουρουνοσφάχτης.

γουρουνοτηγανιά ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νουτηγανιά Μα-
κεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Κοζ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ τηγανιά.

Τεμάχια χοιρείου κρέατος τηγανισμένα ἐνθ' ἄν. : Ἐλα
νὰ σὶ φκειάξου γουρ'νουτηγανιά νὰ φᾶς Μακεδ. (Γήλοφ.)
Ὅταν ἐρχονται πού τὴν ἱκκλησιά, τρώει γουρ'νουτηγανιά
Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. γουρουνοκαγιαναῖς, τη-
γανιά.

γουρουνοτόμαρο τό, πολλαχ. γουρ'νοτόμαρο Εὐβ.
(Κάρυστ. Μετόχ.) Θράκ. (Σκόπελ.) Πελοπν. (Βερεστ.
Γαργαλ. Κάμπος Λακων. Καρδαμ. Ὀλυμπ. Τριφυλ. Φιγάλ.
κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. γουρ'νοτόμαρου Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.)
Ἡπ. (Κόνιτς.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δα-
σοχώρ. Δεσκάτ. Ἐλάτ. Κατάκαλ. Τριφύλλ. κ.ά.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Μύτικ. Σπάρτ.) γ'ρουνοτόμαρο Πελοπν. (Κάμπος
Λακων. Καρδαμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ τομάρι.

1) Τὸ δέρμα τοῦ χοίρου πολλαχ. : Τὸ δικό μου τὸ ζυγο-
λοῦρι εἶναι ἀπὸ γουρ'νοτόμαρο Εὐβ. (Κάρυστ.) Τοῦ γουρ'-
νοτόμαρου τοῦ κἀναμι τσαρούχια Μακεδ. (Ἐλάτ.) Ἐκαμε
τὸ γ'ρουνοτόμαρο λασίες (=λωρίδας) Πελοπν. (Καρδαμ.) ||
Παροιμ. Τὸ γουρ'νοτόμαρο ποτὲ δὲ γίνεται λαδοδέματο
(ἢ πονηρὰ φύσις δὲν μεταβάλλεται εἰς ἀγαθὴν) Εὐβ. (Με-
τόχ.) Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Συνών. γου-
ρουνάσκι, γουρουνοδέρματο, γουρουνο-
περιλογή, γουρουνόπετσα 1, γουρουνοπέ-
τσι, χοιροδέρματο, χοιροπέτσι. 2) Μεταφ. :
α) Βρωμερὸς ἄνθρωπος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀπάστρε-
τος 1, ἄπαστρος 1, γουρουνοπόδαρος 2,
ἀντών. παστρικὸς. β) Ἀγενής, ἀγροῖκος, ὁ ἄξεστος
ἄνθρωπος Λεξ. Δημητρ. Συνών. εἰς λ. γουρουνάν-
θρωπος 2.

γουρουνότοπος ὁ, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ τόπος.

Ἡ κατοικία τῶν χοίρων. Συνών. εἰς λ. γουρουνο-
καλύβα.

γουρουνότριχα ἡ, σύνθηθ. γουρ'νότριχα Εὐβ. (Βρύς.)
Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Γαλατ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Μύτικ. Σπάρτ.) — Λεξ. Δημητρ. γ'ρουνό-
τριχα Ἡπ. (Δωδών. Ξηροβούν.) Θεσσ. (Ἀετόλοφ.) Θράκ.
(Αὐδήμ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ τρίχα. Ὁ τύπ. γου-
ρουνότριχα καὶ εἰς Σομ.

Ἡ τρίχα τοῦ χοίρου σύνθηθ. : Τὸ γουροῦνι φόντε τὸ σφά-
ζουμε καὶ τὸ ζεματᾶμε, παίρνουμε τίς γουρουνότριχες
Πελοπν. (Γαργαλ.) Μαλλιά εἰν' αὐτὰ ἢ γουρουνότριχες;
Ἀθῆν. Ἐχει κἀτι γένεια σὰ γουρουνότριχες Χίος. Σὰ γουρ'-
νότριχες εἶμι χουντρά τὰ θ'κὰ σ' τὰ μαλλιά Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) Καμπόσα πρόβατα ἔχ'ν γ'ρουνότριχα Θεσσ. (Ἀετό-
λοφ.) Βούρτσα ἀπὸ γουρουνότριχα Ἀθῆν. || Φρ. Παρὰ μία
γουρουνότριχα (παρ' ὀλίγον) Λεξ. Βλαστ. 508. || Παροιμ.

Ἄν ἡ γουρουνότριχα γενῇ γενῇ κιλὸ μετᾶξι,
καὶ τοῦ χωριάτη τὸ παιδί θὰ 'χῃ ἀνθρωπιά καὶ τάξη
(αἱ εἰς ταπεινὴν καταγωγὴν ὀφειλόμεναι ἔξεις δὲν ἐξαλεί-